

GECE GÜNDÜZE MUHTAÇMIŞ

Şehrin üzerine çökmüştü. Neydi ki o? Işıklı, illet havası uyandıran teneke yığını. Anlayacağın gökyüzünde tanımlayamadığımız bir cisim vardı. Jilet gibi kesti, gece ve gündüz gibi ayırdı. Röntgen çekti biraz, biraz da reçete yazdı, etmedi tedavi. İnsanlığa bıraktı.

İleride, o duvar dibinde elindeki çiçeklerle her akşam sevdiğini bekleyen delikanlının elleri taşımıyormuş aslında çiçekleri, sıkıştırıyormuş kollarının arasına. Hava karardığında geçiyormuş önünden kız, bakmıyormuş delikanlının yüzüne, ellerini tutamayacağı için olsa gerek. Sevmek için atan bir kalp gerekir, yüreğine dokunursun. Eller amaçtır sevgilinin eline dokunmak için.

Gün ışынca kaldırımda oturup yamacına gelen kedileri besleyen çocuk, gece yarısı fare kapanlarıyla fare avlıyormuş. Zamanında ormanda avcıların hayvan avlamak için kurdukları kapana kaptırmış ayağını. Bu davranışlarına kızırıyorsa da babası hüzün doluyormuş içi, aslında kızdığı ta kendisiymiş. Geçmiş vakitte kendisi avcı olmuş, av etmiş oğlunu, görememiş o günden sonra onu koşup oynarken.

Her sabah hızlı adımlarla gelip, elindeki şişeyi denize fırlatan genç adam sarhoş biline dursun, şartlandığı bir vakitte kıyısına geliyormuş suların, karşı kıyıdan haber var mı diye şişe arıyormuş, denizin ışıltısında. Konuşamıyormuş, duyamıyormuş, el işaretleriyle varamıyormuş ki karşıya. Çaresizce bir haber bekliyormuş sadece. Sadece yazılmış bir cevap.

Sokakta oynayan çocuklara car car bağırıp onları koltuk değnekleriyle korkutan yaşlı teyze yaşlı değilmiş aslında. Odasının duvarında asılı duran oğlunun fotoğrafına bakıyormuş her gece uyumadan. Ölmüş ya hani aşık olduğu adamla birlikte bir kazada ve kendisi çökmüş sonra, kar düşmüş saçlarına. Topal kadın diyormuş çocuklar ona. Hani ayağı sakat bir köpek karşıdan karşıya geçiyormuş, ona çarpmamak için şiddetle çevirmiş elleri, o direksiyona bağlı nice kül olan üç yüz altmış beşleri.

O tahta sandalyesini inadına dükkânın su borusunun dibine çekip oturan, dükkân sahibinden her gün azar işiten güneş gözlüklü adam, etrafına bakmıyormuş, karalayıp duruyormuş elindeki kâğıda, ucu kırılıncaya dek. Herkes dağılıncaya borunun arka tarafından alıyormuş bastonunu, ara sokaklara girip uzaklaşıyormuş, görmediği, göremediği her şeyden.

Doksanıncı dakikada sağ çaprazdan aldığı topla ilerlemiş, köşeye öyle bir şut atmış ki bizim milli takımın usta golcüsü, kaleci kıpırdayamadan bakakalmış, herkes gol diye ayaklanmış o anda, tribünler coşmuş. Amputelerimiz bir zafer daha kazanmış ama en ünlü, en ünsüz futbolcular kadar değer görmemiş, posterleri asılmamış duvarlara.

Babası ne yaparsa yapsın bir fazlasını yaparmış kızı için. Bir saat fazla çalışmış, bir yerine iki çikolata getirirmiş her akşam, yatağına yatırırken kızını, bir yerine iki masal okur ve rüyaya dalarken bir yanağına değil ikisine de kondururmuş iyi geceler öpücüğünü. Kızı, artı birmiş çünkü. Sendromu ona bu sıfatı veredursun, bu hayatta hep bir fazla mutluluğu hak ediyormuş.

Bir genç, evi gibi sahiplenip oturduğu tekerlekli sandalyesi ve belki de en yakın arkadaşı olan kucağındaki basketbol topuyla, tekerlekli sandalye resimli, kabartmalı, boyalı, kendisi için yapılmış o eğimli yoldan geçememiş, çünkü önüne parkeden, sen de kimsin ben varken diyen bir araba varmış. Olsun demiş genç, dolaşayım ilerden. Dolaşıp geçtiğinde ise merdivenlerle karşılaşmış. Nasıl insin, bıraksın mı tekerleklerini aşağıya doğru? Bırakmışlık varmış. Düşüncesizlik varmış. İnsansızlık varmış. Engel diye bir şey yokmuş ki, engeller varmış. Genç adam engelleri aşmış, yoluna devam etmiş ve arkadaşlarıyla basketbol oynamanın tadını çıkarmış.

Anlatılan öykülere kulak veren, onları hayal dünyasında zenginleştiren, orada kendine farklı yaşamlar bulan gözleri masmavi olan küçük kız kendisi bir kitabı eline alıp tek başına okumak istiyormuş, dokunarak anlamak istiyormuş. Madem hayal dünyasında dolaşacak, orada koşup oynayacak anlatılan bütün öyküler ve masalların, kendi parmaklarıyla yapmak

istiyormuş bunu. Hem annesine sürpriz kek yapmak istiyormuş kalbiyle göreceksin olsa da annesinin mutluluğunu, ancak neyleyim üzerinde kabartma harfi olmayan kabartma tozunu.

Yavrucağın göz teması kuramazmış. Ona göre dönen şeyler ilgi çekiciymiş, çevirir dururmuş eline ne geçerse. Kendi kendine mutlu olurmuş, çevresinde kimse olsun istemezmiş. Arkadaşlık kurmak çok zor olurmuş. Kuramazmış. Etrafından duyduğu kelimeler beyninde gürültüye sebep oluyor, kim dokunursa vücuduna acı duyuyormuş. Sanki bu dünyanın derdini çekiyormuş tek başına. Annesiyle gittikleri lunaparkta dönme dolap ilgisini çekmiş hemen. Önce binmek istemese de tamam demiş annesine ve binmişler oyuncağa. Döndükçe hoşuna gitmiş, rüzgar yüzüne çarpmış en tepedeyken, o kadar yüksekte şahane manzarayı izlemiş, karınca gibi gözüken insanlara bakmış. Derin bir nefes almış. Annesinin gözlerinin içine bakıp 'seni çok seviyorum anneciğim' demiş. Sonrasındaki mutluluğu siz hesap edin. Dünyaları daha güzel dönmeye başlamış artık.

Doğduğunda parmak çocuk dedikleri o ufaklık, kocaman adam olmuş ancak boyu uzamadan aynı kalmış. Çocukluğundan bu yana hep dalga geçmişler, cücesin sen demişler, bir çocuk gibi davranmışlar, yaşını bilmeden. Bu duruma çok üzülüyormuş ancak hayattan hiç kopmamış. Bir gün bu durumu ve sempatikliği ile kimsenin rüyasında bile göremeyeceği prensesin en iyi arkadaşlarından biri oluvermiş. Daha ne olsun.

Yaz aylarında tüm çocuklar deli gibi koşarlardı sokaklarda. Ne kadar oyun varsa hepsini oynayıp bitirmeden girmezlerdi evlerine. Kimisi yorulurdu kimisi hasta olurdu. Sulara batıp çıkarlar, tozun toprağın arasında gülüşüp eğlenirlerdi. Çocuk işte düşer kalkar hasta bile olur, geçer düzeler denilirdi. Küçük bir virüs bir hayatı kapkaranlık yapabiliyordu. Sıradan bir aşı düzeltebilirdi her şeyi. İhmal izin vermedi buna. Bir çocuk felç oldu. Hastalığın, engelin adı buydu işte, sadece bu kadar, bu kadar basit.

Birbirlerini o kadar çok seviyorlardı ki, evlenmeye karar verdiler. Söz, nişan, düğün hazırlıkları derken düğün günü geldi çattı. Dans ederken havalara uçuyorlardı adeta. Balayından sonra düzenleri kurulmuştu artık. Kendilerinden bir parça olacak çocuklarını kucaklarına almak için daha ne bekliyorlardı ki? Ailelerinin torun istiyoruz baskısı da bunda etken olmuştu. Günler geçti vakit geldi. O gün hastanede dokuz doğurmak deyimini tamamen çevresine yaşıtıyordu damat bey. Dönüp durdu koridorlarda. Büyüklerinin sakın ol laflarını duymuyordu bile. Sonra içeriden ağlama sesi duyuldu. Bebekleri dünyaya gözlerini açmıştı. Bebek içeride ağlarken, başta damat bey ve tüm dışarıdakiler de ağlamaya başlamıştı sevinçten. Bir süre sonra anneyi ve bebeği görmeye girdiler. Bir tuhaflık olduğu belliydi. Bebek sakat doğmuştu. O an kimsenin ağzından tek bir kelime dahi çıkmadı. Sessizleşti herkes. Aileler çocuklarını teselli etmeye çalışsa da dinlemiyorlardı onları. Çocuk onların canından bir parçaydı oysa. Sakat olup olmadığı kimin umurunda olmalıydı ki? Umurlarındaymış. Misafirler hastaneden ayrıldığında yatağından kalkan anne, bebeklerin bulunduğu odaya gitti, bebeğini oradan aldı ve kulağına bir şeyler fısıldadı; 'evet sen benim bebeğimsin, seni ben doğurdum ama ben sakat bir bebeğe bakamam.' Kucağına aldı bebeğini ve koridorda ilerledi. Hastane boşluğuna bakan pencereden aşağıya bıraktı ufak bedenini. Sonra? Sonrasını anlatmaya pek gerek yok bildiğiniz pişmanlıktan doğan cinnet hali ve cennete uğurlanan bir melek. Yaşasaydı onun adı sakat, engelli ya da hasta olmayacaktı, böyle diyenlere inat. İnsan olduğu için değer görecekti. Sadece canı, kanı olan bir insan olduğu için. Ancak canından can verenler buna müsaade etmemişlerdi.

Gelgelelim ayrılmış oranın göğünden, gölgesini kaldırmış, adı bilmem ne olan o ışıklı koca cisim. Açığa vurmuş her şeyi. Gece gündüze dönmüş, karışmış. Az biraz yan etki bırakmış, havayı değiştirmiş, soluyunca ciğer yakmış. Her engel yok edilmeye, her engelci de yok olmaya mahkûm olmuş Ve böyleymiş ki gece hep gündüze muhtaç kalmış, gündüz hep geceye. İnsan hep insana muhtaç kalmış. Adı engelli de olsa engelsiz de olsa.

